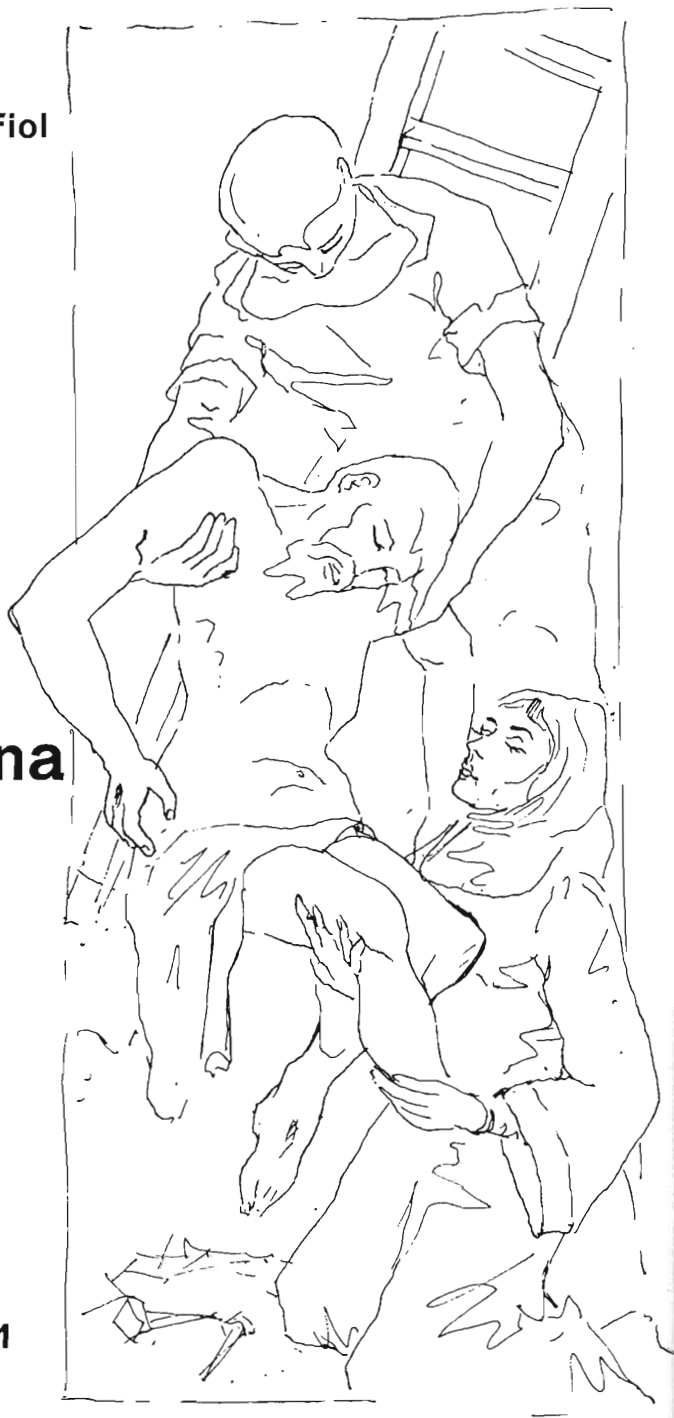

Bru Morey Fiol

**Pregó
de
Setmana
Santa**

Felanitx, 1971

Pregón de Semana Santa
de Felanitx

Patrocinado por
Caja de Ahorros
y Monte de Piedad de las Baleares

El M. I. Sr.

Bru Morey

canonge de la Seu de Mallorca

pronuncià aquest Pregó

en el Convent

de Sant Agustí

el divendres de Passió.

Felanitx, 2 d'Abril de 1971.

Felanitxers amics:

Amb prou atreviment vaig acceptar dir-vos enguany el pregó de la vostra tradicional i solemne Setmana Santa.

Tanmateix me'n vaig donar compte de que la tasca era per mi massa feixuga i que fill de la serra mallorquina em seria ben difícil copsar el sentir de la vostra terra plana, abeurada de sols, pastada de altres llums, feta a mida vostra i potser fora de la meva escassa capacitat.

Per això la meua veu sanglota externa i té necessitat abans tot de demanar-vos-ne comprensió i excusa.

Torna la gran setmana. Però torna a Felanitx amb un encuny ben propi, tallat any darrera any, al tremp de la vostra raça dreturera i sana, que de les essències cristianes n'ha sabut xuclar el moll, per empeltar-lo a la seva fibra diària, teixida en el cau del segle, per durar sempre més, amb una fidelitat gran a si mateixa, com una resposta generosa i noble a la crida de Déu, que hi dibuixà desiguis de grandesa sobre els destins del vostre poble.

Enguany els fills de Felanitx us atansau a la Setmana Santa fraturats de abeurar la vostra set immen-

sa, la que crivella els vostros cors i afua les vostres voluntats enceses, de cap a alliberar-vos del desgavell excessiu, que dins la cojuntura històrica actual aménassa a l'homo.

Sabeu bé que tota salvació ve de Déu, i lluny de cercar-la tontament dins altres esferes, us atansau a Déu, tot i aprofitant la avinentesa anyal de la Setmana Santa que vos du a la font mai estroncada de la divinitat, que aquests dies raja amb més abundor, si cal, de la humanitat sanguinolenta de Crist que atreu i centra vostres mirades.

Vivim de ple dins l'ull mateix d'un cicló, que escampa arreu les seues ventades farestes, que estremeixen els cors anonadats dels humans que s'agombolen al racó de la pau, per sentir-se arrezerats dels cops asprius de la mastrelada, que fer sens pietat les nostres voreres.

No hi ha possibilitat de posar-li sordina a l'huracà, que brama les seues ràbies milenàries, i sembla que se'n endugui boira endins, com a fulles reseques i perdudes, les colomes blanques de les nostres esperances.

Els nostres ulls pipellegen de por i s'obrin desmesurats a tot el que els sembla venturosa taula de salvació. Però res hi sura dins la mar gran, on les ones mosseguen les ones, per perdre's impotents dins la bromera, que abraona les roques, mal feta i afablida per demés.

¿Hi haurà encara una oportunitat?...

El temps canvien. Els grans valors d'ahir roden per

terra polsosos i oblidats. La mateixa Església, fins ara, més o manco segura, es veu com esglaiada, i assaboreix l'angúnia clàssica de l'hora.

El crit victoriós d'abans s'ha desfet en mil miques, i no fer ja amb las seues ales brunsets, les negres nuvolades, prenyades d'amenaces i tempestes noves.

La creu sí, està dreta enmig del terra-tremol universal...

¿Si està dreta la creu encara? Vet aquí la temptació alta i subtilment perillosa que contra la desesperació, i tanca horitzons negríssims, on es barregen en contuberni inic, les més tenebroses idees suicides, personals i colectives, que posen fred al front més serè i fan tremolar la carn més atapeïda. Dins les petites i recloses clastres dels pobles, dins les àgores grans, on es tracten el assumptes internacionals, dins tots els indrets, l'homo avença preocupat, fent esses d'ubriac, embriac dels vins més rancis, amarats d'aigues térboles, dins les que s'ha buidat el pòsit de les brutors més absurdes, que han poluït, d'una forma única dins la història, l'aire mateix que l'home necessita per alenar.

Sia aquest tingués encara llibertat per escollir! Però la llibertat a la que mai s'havien adreçat tantes lloances, sembla també seria externa, i l'homo ensopega pels camins més torçuts, carregat de cadenes insoportables, llançant contra d'un cel tancat, els ais! llastimosos de la seua misèria.

Els homes i el pobles. Els particulars i les comuni-

tats. Par que damunt la terra tota si hi haguera rassegut una boirada espessa, que tanca tota mirada alta i obliga a clavar els ulls dins el fang, que dificulta el caminar.

Però Déu vingué al món, dins una ostentació sobe-rana d'amor, a dur-nos precisament la llibertat. La lli- bertat perduda, que ens retorna el saber-nos fills de Déu, cridats a una vida eterna, més enllà de les petiteses absurdes d'aquest món, per les que els homes es maten i es destrossen constantment.

Crist ha alliberat i alliberarà definitivament la hu- manitat. Crist és el gran i únic alliberador del poble; en el sentit que en aquest poble o comunitat de salvats, els homes van esdevenint lliures d'allò que els impedeix d'esser plenament homes.

Sant Pau anomena «cos de mort» tot l'inmens feix de pecat que reté el nostre jo catiu, i desesperançat d'as- solir la plena vida d'home lliure.

Crist ens allibera de la nostra trista realitat antro- pològica, de la nostra indignència total i bàsica.

Crist ens vol portar cap al retrobament d'una espon- taneïtat conscient, volguda i realitzada en l'Esperit, en la profundització del nostre jo, on és possible trobar la llibertat. Perquè és l'home interior el qui reb de l'Espe- rit Sant el testimoniatge de filiació, assabentant-nos que som lliures i fills de Déu.

Però Crist ens dóna també la llibertat exterior, lluny de tota coacció i d'opressions violentes. Allibera-

ment dels pobres; alliberament del fet de no esser acceptats; alliberament de la por; alliberament de la incultura; alliberament de les convencionals coaccions polítiques, que dificulten la veritat i el sentit de la solidaritat; alliberament dels condicionaments opressors, despòtics o subtils, que impedeixen a un ésser el qui és; alliberament dels determinismes socials que creen necessitats artificials, la satisfacció de les quals no ens farà mai més homes; alliberament dels despotismes personals que impedeixen la igualtat i assassinen la fraternitat; alliberament, definitiu de la ceguesa i ferotgia de la natura mitjansant les successives cultures. Vet-aquí els alliberaments exteriors pels quals, sense perdre la llibertat interior lluita la família humana, empesa, com per una exigència, inclosa en la promesa d'alliberament total que ens guanyà Crist.

Dins el mareig, que ens produeix el temporal d'aquesta hora dramàtica, sura vibrant i única la cita de Déu, que ens convoca a serenor, i ensems que ens promet la pau ens força a fer la guerra.

Felanitx, poble pregonament cristià! Ciutat, des de que així l'anomenà, l'any 1886 la Reina regent Donya Maria Cristina. Ciutat cristiana, que és tant com dir que ha calcat les seues vivències damunt el canyamàs més selecte dels principis evangèlics. No de bades Felanitx ha crescut espiritualment, engendrant per l'església mallorquina, i fins per tota la universitat, un ramell de congregacions religioses, que han aidat a nodrir la vida espiritual i cultural de l'illa i altres indrets del món.

Felanitx va escollir fa temps, des del més llunyans de la seva història la part millor, la Mare de Déu de Sant Salvador, que no s'ha cansat mai de vessar sobre d'ella les seves maternals benediccions.

Forta i viril la seua fe, feta a les empentes del temps, als naufragis dramàtics, com aquell del dia del Ram de 1844, en el que 414 felanitxers trobaren la mort, mentres recorrien pietosament el camí de la creu pels vells carrers de la vila, i foren aixafats per un mur de contenció, proper a l'església parroquial.

La musa popular diria esgarriada:

«Es dia del Ram a vespre
Felanitx estava trist;
no hi havia casa oberta
que no hi'gués mort o ferit».

Aquell any les campanes de Pasqua tartamudejaren, quan volgueren repicar a glòria i «l'Alleluia» pel Resuscitat sortí en veu baixa rapinyant la gargamella de tots els fills de la vila, que banyaren les panades i els cresells amb l'aigua purificant de les llàgrimes, en un sol·pàs inolvidable.

Però els pobles es refan, i damunt les ruïnes basteixen noves parets, que llancen cap al cel il·lusions alades... així rebrota la vella soca de les vostres oliveres, en tanyades novelles, que esclaten en flor... així els vostres ceps vells i ressecs, però inflats de saba nova i coronats de raims.

Forta i viril la fe de la ciutat felanitxera, que sap que la nit no dura sempre, i que dins les seues entranyes virginals endevina l'estremir-se del nou dia.

Forta i viril la fe de Felanitx, perquè l'alimenta la visió encoratjadora del Crist pacient, que passa pels carrers i per les places, mustiades de dolors les seues espatles nobles, sanguinosa la seua cara, obertes les mans i clavats els peus, dins la rica policromia de les rangleres llargarudes dels encapironats.

Perquè Felanitx repenja les seves il·lusions ardides al pit materna de la Mare de Déu dels Dolors, i ha arribat a comprendre el misteri sagnant de la soletat de Maria.

Forta i viril la fe de Felanitx, aguaitant malgrat tot a l'esperança, que no aconseguen marcir els pressagis més funests ni les tenebres més apretades.

Per això, un anys més, us preparau, felanitxers amics, per acompanyar silenciosament i devotament el dolor del Déu humiliat, fent processó de penitència feixuga i endolada, regant amb llàgrimes de cera fusa els vells camins de la vostra ciutat, pels que discorr el viure de cada dia, dins l'afany ininterromput de la vostra feineria.

La vostra nit s'ilumina de llums pipellejants, com si les estrelles d'un cel propici jugassin a posar-se al vostre abast, i volguessin trepitjar amb la seua tremolor llumínica les vostres lloses centenàries, donant una mica de la seua fermesa a la vostra normal inseguretad.

La flamarada de les atxes s'alça com un arc gigantí que soplujà el vostre vell fervor i el novell de les vostres gents jovensanes, que segueixen feels els camins vetusts dels vostres avant-passats, que el sol dels segles daurà amb l'or que res entela.

Em dol, germans, aqueixa nit prologal de la vostra Setmana Santa, quan res el pregó d'ella i el deix caure damunt el vostre silenci pietós, no conèixer un poc més la vostra història, no saber-ne tot de la geografia de la vostra comarca i vida ciutadana. M'hi trob extern, i tenc de despertar dins lo més pregon de la meua humilitat sacerdotal un esgarriament que me vertebrí i vulgui suplir dins meu tot lo molt que em manca.

Jo vos diria moltes coses més que no gos dir-vos, per tal que se m'aturen les paraules al batiport dels meus llavis trèmuls d'emoció, respetuosa de les vostres tradicions, pedres seculars d'un relleu insospitat, que només puc acaronar amb la mà oberta de la meua simpatia pagesa i discreta.

Els pes greu de la vostra història gloriosa, teixida pels vostres avis, capdaventers de la vostra actual vivència, i que voltros continuau fent, amb anhels i suors fecundes, per fer profitosa la vostra tasca, aclapara les meues minvades forces en aquest pòrtic august de la vostra Setmana Santa.

Èmuls de l'ahir repreneu el camí heròic que trepitjaren generacions passades. Pujau sens defallir el vells graons gastats, que us duran fins el portal major de la

vostra església parroquial de façana airosa, que sintetisa tota la vostra història. Que no s'estronqui mai la processó dels felanitxers que anau a encendre una altra vegada l'antorxa, que els vents irats cuidaran de afeblir.

En el foc nou de la vigília de Pasqua nudriu-ne noves fams de grandeses, i creixeu en Crist fins a arribar a la plenitud de la seva edat perfecta.

No oblideu que si sempre fou urgent que els homes i els pobles cresquessin en Crist, l'urgència es fa pot-ser angúnia en el moment actual, quant tants renunciïn d'Ell i no accepten més la seva paraula. Tirau cap a la vostra transfiguració en Déu, que doni cada vegada més a la vostra vida ciutadana una fesomia cristiana. Però, per favor, no el cerqueu a Déu, capritxosa i còmodament, dins les llunyanes boires de la seva eternitat, enfosada, jo no sé dins quines profunditats peregrines i difícils d'aglapir.

Que la Setmana Santa d'enguany amb exigències noves de després del Concili vos mení vers un sentit cristià, que jo no dubtaria en anomenar existencial, que vos forci a cercar i a trobar a Déu dins el germà proïsmes, que això és essència de missatge cristià i fruita madura d'Evangelí.

Hamilton, un dels portaveus de la dita Teologia secularista, diu que el problema específic del nostre temps és: «¿Qui ets tu?»... «¿Qui és el meu proïsmes?»...

Després d'haver preguntat d'Abraham fins a Luter: «¿Qui és Déu?», i d'haver discutit de Luter fins a Freud

i Sartre: «¿Qui som jo»? , hem entrat en una era on la qüestió decisiva és la del germà proïsme.

L'òptica actual recau idò sobre el Déu-amb-nosaltres, que se'ns presenta, no com una força vertical que ve a suplir les nostres impotències, sinó com una potència crucificada, que participa del nostre destí, i ens inspira la força d'estimar. Així descobrim a Déu, no dins les altures inacessibles, sinó més bé entre nosaltres, al cor mateix de la nostra tasca d'aconseguir una comunió personal i comunitària.

Pensau que l'amor és l'únic mordent d'unitat, que segueix esent presa d'un Déu fet homo, clavat en creu, mort, frissós de salvar a l'home, definitivament.

I si a les vostres orelles atentes he sabut fer arribar la crida urgent de l'amor cristià hauré aconseguit encara quelcom positiu i no me sentiré defraudat.

El tresor pairal de la germanor, que reina entre la gent felanitxera, garrida de virtuts ciutadanes, es veurà enaltit amb el fulgor impol.lut de la caritat cristiana, i pels tiranys, que pengen dels cimats de les vostres glòries, aixermats pels vostres avis, en els que són fita des-triada les processons penitencials de la vostra Setmana Santa, sabreu córrer segurs vers la llum venturosa, reprenent en els vostres llavis humits d'emocions goloses l'Alleluia triufant, que estrenà el Crist pascal, en el vèrtix sublim del que en surt plena de llum l'història de la redenció nostra.

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
- Josep M.ª Llompart de la Penya*, Pregó de Setmana Santa, 1959. (Esgotat.)
- Jaume Oliver Oliver*, Pregó de Setmana Santa, 1960. (Esgotat.)
- Guillem Colom i Ferrà*, Pregó de Setmana Santa, 1961. (Esgotat.)
- Pere Xamena Fiol*, Pregó de Setmana Santa, 1962.
- Miquel Pons i Bonet*, Pregó de Setmana Santa, 1963. (Esgotat.)
- Germà Coll i Mesquida*, Pregó de Setmana Santa, 1964.
- Jaume Vidal Alcover*, Pregó de Setmana Santa, 1965.
- Miquel Bota Totxo*, Pregó de Setmana Santa, 1966.
- Bartomeu Bennàsser Cifre*, Pregó de Setmana Santa, 1967.
- Josep Melià Pericàs*, Pregó de Setmana Santa, 1968. (Esgotat.)
- P. Antoni Oliver Monserrat, C. R.*, Pregó de Setmana Santa, 1969.
- Robert Pring-Mill*, Pregó de Setmana Santa, 1970.

